

Բայց իր ձայնէն խուսրը ոչ իսկ շարժեցաւ,
 թէեւ ամէն մէկ բառ ինկող իր բերնէն
 Աւազանգեց ըստեւրին մէջ լուռ տունին,
 Միակ մարդէն որ միշտ հսկած էր արթուն:
 Բայց լսեցին ասպանդակին վրայ ձիուն
 Ոսկը անոր, ու փարին՝ ձայնն երկաթին.
 Եւ թէ ինչպէ՛ս կը ծփաւ ետ, մեղմօրէն,
 Նոյն լուսիսնը հին տունին, մինչ անդին
 Չայնն էր հասնող՝ սմբակներուն սրաքոնիչ:

Թրգմ. Շ.-Մ.

f

WALTER DE LA MARE

ՏԱՐ, ՀՈԳԻԴ ԻՄ...

Տար, հոգիդ իմ, տա՛ր անոր, ինչպէս սովոր ես արդէն,
 — Կարեկցութեամբ մը խորունկ, ու մըղումով գորովի —
 Անոյ՛ց հեղումն աչքերուդ, ու ժըպիսիդ գողը շէն.
 Տար շունչիդ թե՛ւր թեթեւ ու ձայնիդ դողն ընձանի:

Իր վիշտին հետ, առանձին, ու ձանձրոյթին հետ իր՝ ծով,
 Քեզ կը սպասէ ան հիմա, քեզ կը յուսայ աղմկոյ:
 Սէր մը հիւանդ ըրաւ զայն, պիտի բուժես զինք սիրով.
 Պիտի դառնաս դուն իբրեւ բարի հրեշտակը անոր:

Պիտի խօսիս իր ցաւին ու օրօրէ՛ս պիտի զայն,
 Բաւերով գողօր ու գգուող, երգի մը պէս դաւեաձայն.
 Պիտի հոգին իր բանա՛ս երազներու լուսացան...

Օր մը զիտնայ պիտի ան, զընամատէ բարձրօրէն
 Քոյր բարութի՛ւնը արտիդ, սիրոյդ արե՛ւը՝ իրեն,
 Ու գուցէ մօտ է, հոգիս, որ դուն սիրուի՛ս այդ սէրէն:

Ն. ԿԱՏԱՐ